

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. D. N., narozený dne X,
státní příslušník: X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem
Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2023, č. j. OAM-122/ZA-
ZA12-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 7. 2. 2023 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnil ji tím, že chce v České republice zůstat, aby v ní mohl pracovat a pomáhat své rodině ve Vietnamu.
2. Žalovaný zastavil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i)

zákonu č. 325/1999 Sb., o azylu, jelikož žádost vyhodnotil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. O azyl žalobce požádal podruhé. Poprvé dne 1. 10. 2019, přičemž této žádosti žalovaný nevyhověl. Důvod aktuální žádosti byl stejný jako u předchozí žádosti – ekonomický. K situaci ve Vietnamu žalovaný uvedl, že vyšel z podkladů svého odboru azylové a migrační politiky.

3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní namítal následující: je třeba, aby se žalovaný správní orgán v dalším řízení náležitě vypořádal s § 14 zákona o azylu. Zda důvody k udělení humanitárního azylu budou či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění. Žalobce se tedy ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) domnívá, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že chce v ČR zůstat, protože má v domovském státu rodinu a potřebuje ji finančně zabezpečit. Dle názoru žalobce je tedy zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
4. Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na obsah podané žádosti a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné či vadné.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná.
6. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona platí, že ministerstvo u opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejprve posoudí její přípustnost, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Neuvede-li žadatel takové důvody, ministerstvo řízení o žádosti zastaví (rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6. 3. 2012, č. 2642/2012 Sb. NSS).
7. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany tedy neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jejím hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009).
8. Důvod popsany v opakované žádosti o mezinárodní ochranu z roku 2023 žalobce v zásadě uvedl již při podání první žádosti v roce 2019: ekonomický. Podstatné za toho stavu je, zda se nové skutečnosti nebo zjištění objevily nad rámec tvrzení žalobce. Nic takového žalobce v žalobě netvrdil.
9. K naznačené argumentaci ohledně tvrzených komparativně horších socioekonomických poměrů Vietnamu soud ještě předloží drobný historický exkurz: současné azylové právo

se v západních právních kulturách vyvinulo na základě úsilí poučit se z lekce 20. století. Tehdy i velká část zemí civilizačního západu, včetně české, prošla bolestivou zkušeností s rozmanitými formami centralizovaného útlaču. Tyto formy vždy spojovalo jedno: státem organizovaná perzekuce obyvatelstva. Ta probíhala nejčastěji buď na základě kritéria původu (např. etnického či rasového), nebo přesvědčení (zpravidla politického, potažmo náboženského). Memento na tomto právním poli ztělesňoval a ztělesňuje především tragický osud Židů pod hrůzovládou nacismu, dále též disidentů v prostoru někdejšího sovětského bloku. Aby se obětem tohoto zjevného bezpráví alespoň trochu zmírnilo jejich utrpení, vyvinul se institucionálně propracovaný systém hostitelské ochrany jinými (ve smyslu svobodnějšími) státy. Zde leží těžiště azylového práva doposud (vizte rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 51/2021-49 ze dne 30. 11. 2021).

10. Optikou výše řečeného socioekonomická argumentace na poli azylového práva nemůže uspět. A uspět nemůže ani v dalším ohledu. Rozsudek musí totiž vždy obstát rovněž v obecné rovině, tzn. zde jak z pohledu sporů na poli azylového práva příbuzného druhu, tak stran intencí českého cizineckého práva coby celku. Pakliže by soud přímo přijal argumentaci ve smyslu, že cizinci i při prokázaném nelegálním pobytu náleží v ČR mezinárodní ochrana za předpokladu, že státní sociální systém či pracovní trh v jeho vlasti není na české či většinové evropské úrovni, potom by také nepřímou přiznal azylové právo prakticky všem nelegálně pobývajícím občanům třetích států, s výjimkou cizinců příslušících k hospodářsky zcela nejrozvinutějším státům mimo evropského světa. Toto právo by jim přitom přiznal, aniž by ve své vlasti (alespoň potenciálně) čelili hrozbě pronásledování, resp. vážné újmy. De facto by mezinárodní ochranu proměnil ve formu univerzálně nárokovatelné „sociální dávky“. Tímto „rozšafným“ výkladovým přístupem by se soud od ustálené podoby azylového práva vzdálil do té míry, že by jej učinil zcela zbytným, což v žádné perspektivě nelze označit za úmysl zákonodárcův.
11. Soud dále citačně odkazuje na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 37/2003-46 ze dne 22. 1. 2004: *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.“* Nebo na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*
12. Žalobce tedy neuvedl žádné nové skutečnosti a žádné se oproti původnímu řízení ani neobjevily. Žalovaný tak po právu řízení o žádosti zastavil, neboť šlo o žádost nepřipustnou. Za toho procesního stavu se důvody pro udělení doplňkové ochrany či azylu z humanitárních důvodů neposuzují (§ 10a odst. 2 zákona o azylu; srov. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 110/2020-57 ze dne 17. 7. 2020).

Závěr

13. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady

nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 18. srpna 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně